

Amsterdam, 25 augustus 2023

Wij danken u hartelijk voor de mogelijkheid te reageren op het voorstel voor de Uitvoeringswet Digitaal dienstenverordening

De Stichting Namaakbestrijding REACT (<https://www.react.org/solutions/react-foundation/>) houdt zich bezig met het bestrijden van de handel in namaakproducten en het tegengaan van piraterij in het algemeen.

Hierbij reageren wij op enkele aspecten van het voorstel:

1. Actieve rol van een tussenpersoon	1
2. Ontbreken bevoegdheid bestuursrechtelijke bevelen om (effectief) op te treden tegen illegale inhoud.....	1
3. Doorzenden van bevelen	5
4. Zorgvuldigheidsverplichtingen tussenpersonen	5
5. Trusted flaggers	6
6. De definitie van ‘handelaar’	8
7. Internationale bevoegdheid ACM en AP.....	8
8. Terminologie	8

1. Actieve rol van een tussenpersoon

Wat betreft de **actieve rol van een tussenpersoon** beschreven op p. 17 van de Ontwerp MvT, is in de zaak SNB-REACT / Deepak Mehta¹ een voorbeeld toegevoegd aan de (niet-limitatieve) voorbeelden genoemd in het in *L’Oréal / eBay* arrest (genoemd in voetnoot 23 Ontwerp MvT). Een aanbieder van diensten van de informatiemaatschappij speelt ook een actieve rol “*door het zijn klanten mogelijk te maken hun online verkoopactiviteit te optimaliseren*”. In het geval van dat arrest ging het (r.o. 40) om een dienst die ertoe strekte dat “*domeinnamen anoniem kunnen worden gebruikt*”.

Blijkens r.o. 118 van HvJ EU 23 maart 2010, ECLI:EU:C:2010:159, zaak C-236/08 (Google France), is bovendien mogelijk sprake van een actieve rol indien de dienstverlener bijvoorbeeld een rol speelt bij “*het schrijven van de reclameboodschap die de advertentielink begeleidt, of bij de vaststelling of de selectie van trefwoorden*”.

2. Ontbreken bevoegdheid bestuursrechtelijke bevelen om (effectief) op te treden tegen illegale inhoud

¹ HvJ EU 7 augustus 2018 ECLI:EU:C:2018:639, zaak C-521/17 (*SNB-REACT U.A. / Deepak Mehta*), r.o. 48,

Paragraaf 3.4 Ontwerp MvT gaat in op “Eisen aan bevelen om op te treden tegen illegale inhoud of om informatie te verstrekken”. Met juistheid wordt gesteld: “De artikelen 9 en 10 van de verordening vormen geen zelfstandige rechtsgrondslag voor het uitvaardigen van bevelen”², alsmede dat “het is aan het toepasselijke nationale recht of Unierecht om daarin te voorzien en te voorzien in handhaving in het geval een dergelijke verplichting niet wordt nagekomen”

Een bevel om op te treden tegen illegale inhoud lijkt goed aan te sluiten op de in 5:2 lid 1 sub b Awb beschreven herstelsanctie: *“een bestuurlijke sanctie die strekt tot het geheel of gedeeltelijk ongedaan maken of beëindigen van een overtreding, tot het voorkomen van herhaling van een overtreding, dan wel tot het wegnemen of beperken van de gevolgen van een overtreding;”*

Volgens artikel 5:4 Awb bestaat de bevoegdheid tot het opleggen van een bestuurlijke sanctie (waaronder dus een herstelsanctie) slechts voor zover zij bij of krachtens de wet is verleend. Dit kan dus in gedelegeerde wetgeving worden opgenomen. In de Ontwerp MvT paragraaf 3.4.2.3. (Uitvoering in het bestuursrecht) (p. 24) wordt omtrent het bevel om op te treden tegen illegale inhoud (artikel 9 van de verordening) opgemerkt dat dit zijn grondslag moet vinden in sectorale wetgeving, omdat de Awb daar geen algemene grondslag voor bevat.³

Sectorale wetgeving: Als voorbeeld van een grondslag om bevelen aan tussenpersonen te richten wordt in voetnoot 41 genoemd:

- Artikel 33a, onderdeel b, van de Huisvestingswet 2014

Daaraan kan (in ieder geval) worden toegevoegd:

- Artikel 34n lid 4 Wet op de Kansspelen (Kansspelautoriteit), en
- Artikel 2.7 van de Wet handhaving consumentenbescherming (Autoriteit Consument en Markt)

Bij de twee laatstgenoemde grondslagen is telkens voorafgaande machtiging vereist van de rechter-commissaris, belast met de behandeling van strafzaken bij de rechtbank Rotterdam.⁴

De Verordening beoogt praktische invulling te geven aan het beginsel dat wat offline illegaal is, online ook illegaal moet zijn, maar onder het huidige uitvoerings-wetsvoorstel zal dat voor grote delen van het (sectorale) bestuursrecht effectief niet gerealiseerd worden.

Het bestuursrecht blijft het enige rechtsgebied waar in de meeste gevallen een grondslag ontbreekt voor een bevel om op te treden tegen illegale inhoud.

Een dergelijke algemene grondslag zoals die bestaat in het burgerlijk recht en strafrecht, dient in de Awb te worden ingevoerd.

² Zie preambule 31, laatste volzin, van de Verordening.

³ Bedoeld zal dus zijn: *in sectorale wetgeving of krachtens sectorale wetgeving*. Of: *in sectorale wet- en regelgeving*.

⁴ In toekomstige bestuursrechtelijke bevoegdheidsverlenende bepalingen in sectorale wet- en regelgeving zou de digitaalmediencoördinator de bevoegdheid kunnen krijgen een dergelijke machtiging, indien dit al nodig wordt geacht, te verlenen.

Indien een algemene grondslag niet kan worden ingevoerd, dient in zo veel mogelijk sectorale wetgeving een dergelijke bevoegdheid opgenomen te worden, vooral wanneer in de praktijk op dergelijke regels veelvuldig inbreuk wordt gemaakt middels diensten van online-tussenpersonen.

Enkele voorbeelden van gevallen waarin het mogelijk gemaakt moet worden voor de met handhaving belaste bestuursorganen om een bevel te richten aan als tussenpersoon optredende dienstverleners, om op te treden tegen illegale inhoud van hun gebruikers die zich schuldig maken aan:

- Verkoop op afstand van **geneesmiddelen** aan in Nederland woonachtige patiënten in strijd met Artikel 67a van de Geneesmiddelenwet. Bijvoorbeeld zonder het certificeringsproces van de IGJ te doorlopen, althans het niet op de website plaatsen van het vereiste logo voor onlineverkoop van geneesmiddelen). *Idem* voor medische hulpmiddelen. (Inspectie gezondheidszorg en jeugd en de ambtenaren van de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit).⁵
- Verkoop van professionele chemische **bestrijdingsmiddelen** zonder licentie om deze te verkopen, of aan personen zonder toestemming van het Bureau Erkenningen.
- Het aanbieden van **speelgoed** dat niet voldoet aan de wet- en regelgeving inzake speelgoed (de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit)
- Verbod op verkoop van **rookwaren** op afstand aan consumenten in Nederland waaronder elektronische sigaretten en navulverpakkingen (met nicotine) (de Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit)
- Onlineverkoop van **alcohol** zonder leeftijdscontrole (Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit).
- Verkoop van **cosmetica** zonder de juiste etikettering (Nederlandse Voedsel- en Warenautoriteit)
- Schending van de Algemene verordening gegevensbescherming (**AVG**) (Autoriteit Persoonsgegevens)⁶
- Het aanbieden van **cryptodiensten** zonder registratie bij DNB.
- Het aanbieden van **beleggingsproducten** zonder een vergunning van de Autoriteit Financiële Markten (AFM).
- Schending van de regels uit de **Mediawet** door (content van) video-uploaders, zoals de regels omtrent sponsoring en productplaatsing (Commissariaat voor de Media)

⁵ Het is van groot belang dat er bestuursrechtelijke bevelen, waaronder voorlopige maatregelen, kunnen worden uitgevaardigd aan webhosts, internetproviders enz. strekkend tot het blokkeren van toegang tot content welke een gevaar vormt voor de volksgezondheid, zoals zich op Nederland richtende illegale online apotheken (handelend zonder vergunning). Het is bij zulke 'pharma webshops' uiteraard volstrekt onduidelijk of een conform product geleverd wordt of niet, met alle mogelijke gevolgen van dien.

Deze webshops lijken soms een aanwezigheid (of voorraad) te hebben in landen als India, de Volksrepubliek China, Rusland, Turkije of Vietnam, maar gebruiken vaak tussenpersonen gevestigd in de Verenigde Staten, Ierland of Nederland (zoals Facebook).

⁶ De Autoriteit Persoonsgegevens krijgt volgens artikel 3.2 lid 1 van het concept-wetsvoorstel de bevoegdheid om op te treden tegen aanbieders van onlineplatforms die reclame op basis van profilering met gebruikmaking van bijzondere persoonsgegevens (26 lid 3 DSA) tonen. Maar er is geen specifieke grondslag voor bevelen aan tussenpersonen om inhoud te blokkeren of verwijderen die *afkomstig is van gebruikers*.

- Schending van de Wet Implementatie EU-richtlijn voor gegevensuitwisseling digitale platformen (DAC7)

Immers stelt preambule 12 van de Verordening omtrent het in artikel 3 onder h. gedefinieerde begrip ‘illegale inhoud’ dat sprake is van een breed begrip dat in grote lijnen de bestaande regels in de offline-omgeving moet weergeven. Waaronder informatie met betrekking tot illegale inhoud, producten, diensten en activiteiten.

In paragraaf 3.4.2.3. Ontwerp MvT wordt gesteld dat toezichthouders op grond van artikel 5:16 en 5:17 Awb al inlichtingen of bescheiden kunnen vorderen. Daaraan kan worden toegevoegd dat op grond van artikel 5:20 Awb, inderdaad ‘een ieder’, dus ook een tussenpersoon, verplicht is om medewerking te verlenen aan een toezichthouder.⁷ Dit roept de vraag op waarom er geen gelijkaardige bepaling in het wetsvoorstel is opgenomen is waarmee door genoemde toezichthouders van een tussenpersoon gevorderd kan worden dat deze tegen de illegale inhoud / activiteit zelf optreedt.

Preambule 34 DSA stelt:

“De desbetreffende nationale autoriteiten **moeten** dergelijke bevelen tegen als illegaal beschouwde inhoud of bevelen om informatie te verstrekken kunnen uitvaardigen op basis van het Unierecht of het met het Unierecht (met name het Handvest) in overeenstemming zijnde nationaal recht, en deze kunnen richten tot aanbieders van tussenhandeldiensten, ook al zijn zij in een andere lidstaat gevestigd.”

In dit tijdsgewricht staan er tussen de overtreder en de toezichthouder veelal (een of meerdere) tussenpersonen. Als na het vorderen van inlichtingen of bescheiden de geïdentificeerde overtredders van sectorale voorschriften zich weliswaar op Nederland richten, maar zich blijkens de verkregen inlichtingen/bescheiden buiten de Europese Unie bevinden, hetgeen vaak het geval is, staan dergelijke toezichthouders mogelijk alsnog met lege handen.⁸

Een dergelijk bevel tot ontoegankelijk maken of verwijderen moet derhalve kunnen worden gericht aan alle soorten aanbieders van tussenhandeldiensten (mere-conduit (internet access providers), caching, hosting).⁹

De reden dat de algemene bevoegdheid om inlichtingen te vorderen in de Awb werd ingevoerd was juist omdat aangenomen moet worden dat *een toezichthouder zonder de bevoegdheid om inlichtingen te vorderen zijn taak niet behoorlijk kan uitoefenen*.¹⁰ Hetzelfde geldt tegenwoordig voor het ontbreken van een bevoegdheid om een bevel te richten aan tussenpersonen om op te treden tegen geconstateerde

⁷ ECLI:NL:RBROT:2003:AI1062 r.o. 2.3: “[...] geen grond voor de aanneming van een beperking van de kring van personen tot wie een vordering tot medewerking in de vorm van het (laten) verstrekken van inlichtingen [...]”.

⁸ Afgezien van het gegeven dat het niet verwijderen of ontoegankelijk maken op *verzoek* van een toezichthouder tot gevolg kan hebben dat de aanbieder geen beroep kan doen op de aansprakelijkheidsvrijstelling van artikel 6 van de verordening. Daarmee is echter nog niet in alle gevallen sprake van een dienstverlener die zelf ‘overtreder’ is in de zin van Hoofdstuk 5 van de Awb. Zie hieronder bij Trusted Flaggers.

⁹ Onder ontoegankelijkmaking bij *hosting* dient mede verstaan te worden het verwijderen van de gegevens, zie preambule 25 van de Verordening.

¹⁰ Kamerstukken II 1996/97, 25280 (Aanpassingswet derde tranche Awb I), nr. 3, paragraaf 120.

illegale activiteiten (en inhoud) welke plaatsvinden via diensten verleend door diezelfde tussenpersonen.

3. Doorzenden van bevelen

In artikel 5.6 van het wetsvoorstel is een verplichting tot doorzenden van bevelen afgegeven door de civiele rechter in Rv opgenomen met een rol voor de Raad voor de rechtspraak (zie pagina 67 Ontwerp MvT). Voor strafrechtelijke en bestuursrechtelijke bevelen zou een soortgelijke regeling in Sv en de Awb opgenomen moeten worden, artikelen 9 en 10 DSA (leden 3 en 4) maken geen onderscheid hiertussen.

4. Zorgvuldigheidsverplichtingen tussenpersonen

Op pagina 26 wordt nu wat betreft de **zorgvuldigheidsverplichtingen** in het nationale recht verwezen naar een enkel arrest van het Hof Leeuwarden. Om te voorkomen dat een onjuist (want: te beperkt) beeld gecreëerd wordt van de zorgvuldigheidsverplichtingen voor tussenpersonen naar geldend Nederlands recht, zou in de Ontwerp MvT verduidelijkt moeten worden dat de er ook een zorgvuldigheidsverplichting voor tussenpersonen bestaat om in bepaalde gevallen de identificerende persoonsgegevens van een gebruiker van een dienst te verstrekken aan derden. In het *Lycos/Pessers* arrest heeft het hof, later bekrachtigd door de Hoge Raad, dit als volgt verwoord:

4.10 Ook indien de op een website gepubliceerde informatie niet onmiskenbaar onrechtmatig is, kan een serviceprovider onder omstandigheden onrechtmatig handelen door de bij haar bekende NAW-gegevens van de desbetreffende websitehouder niet op verzoek aan een belanghebbende derde bekend te maken. Indien voldoende aannemelijk is dat de gepubliceerde informatie jegens de derde wel onrechtmatig zou kunnen zijn en dat deze daardoor schade kan lijden, zou het maatschappelijk bezien ongewenst zijn indien die derde geen enkele reële mogelijkheid heeft de websitehouder daarop — zonodig in rechte — aan te spreken. Onder omstandigheden kan dan ook een weigering van de serviceprovider om de NAW-gegevens van de websitehouder aan de derde bekend te maken in strijd komen met de zorgvuldigheid die de serviceprovider jegens een zodanige derde in acht dient te nemen.¹¹

Ook informatie welke door onlineplatforms vergaard is onder de KYBC-bepaling (artikel 30 van de Verordening) mogen zij (op grond van het **zesde lid** daarvan) nog steeds mededelen aan derden, immers is zulks dan vereist ‘volgens het toepasselijke recht’ (op grond van HR *Lycos/Pessers* namelijk artikel 6:162 BW, dus niet enkel het nu genoemde 3:296 BW). Dit wordt nu niet onderkend in paragraaf 4.3.5.2. laatste volzin, van de Ontwerp-MvT (pagina 41) en zou daar verduidelijkt moeten worden.

In het algemeen mag een tussenpersoon onrechtmatig handelen niet faciliteren of bevorderen. In het merkenrecht geldt bijvoorbeeld dat indien een tussenpersoon niet handelt in overeenstemming met diens maatschappelijke zorgplicht, in het bijzonder indien diens gedrag kwalificeert als “het bevorderen of faciliteren van merkinbreuk”. Er kan dan sprake zijn van een onrechtmatige daad.

¹¹ HR 15 november 2005, *IER* 2006/2, *Computerrecht* 2006, p. 58; (*Lycos/Pessers*); zie voor een toepassing op een buitenlands online platform bijvoorbeeld Rechtbank Amsterdam 26-04-2021 ECLI:NL:RBAMS:2021:2050 (*Stichting Namaakbestrijding REACT / ContextLogic Inc. (Wish.com)*), r.o. 4.20.

In een reeks recente uitspraken (ook inzake een octrooi) heeft de Rechtbank Den Haag¹² geoordeeld dat dit afhangt van de aard van de dienstverlening en de concrete betrokkenheid van de dienstverlener bij de merkinbreuk door een derde, in het bijzonder de mate waarin en de wijze waarop met de verleende diensten merkinbreuk wordt gefaciliteerd of bevorderd. Alsmede de mate waarin met de verleende diensten merkinbreuk gepleegd wordt en de mate waarin van de dienstverlener kan en mag worden verwacht dat hij op de hoogte is van (aanwijzingen voor) de inbreukmakende gedragingen (‘red flags’) van belang.

Ook van belang zijn de mogelijkheden (bijvoorbeeld maatregelen) die de dienstverlener ten dienste staan om merkinbreuk te beëindigen en (verdere) inbreuk voorkomen. Voorts is overwogen dat “concrete subjectieve wetenschap van de inbreuk” geen vereiste is, en dat ook de gerechtvaardigde belangen van de merkhouder een rol spelen.

5. Trusted flaggers

Op pagina 35 van de Ontwerp MvT (par. 4.3.4.3) wordt genoemd dat zowel publieke als private organisaties de betrouwbare flagger status kunnen krijgen. Eerder dit jaar bleek uit antwoord op Kamervragen van het lid Omtzigt¹³ dat enkele Nederlandse overheidsorganisaties zelf de facto al een *trusted flagger* status hebben verkregen.

In het kort:

Organisatie	Vanaf	Bedrijven	Gemelde content	Wettelijke grondslag
BZK	2019 2019 2021 2021	Twitter Meta Google TikTok Snapchat	Mogelijke desinformatie rond verkiezingen. Meldingen gemeentes die rondom verkiezingen geen contact kregen met bedrijven. ¹	Niet nodig. Het betreft namelijk geen opdracht tot verwijdering maar verzoek tot controle o.b.v. gebruikersvoorwaarden bedrijf.
NVWA	Enkele jaren Binnenkort	Meta TikTok	Reclame voor of aanbod van goederen die niet voldoen aan wet- en regelgeving waarop de NVWA toezicht houdt	Uitvoeringswet van Verordening (EU) 2019/1020 – Markttoezicht en conformiteit van producten
AFM	2019	Meta	Malafide advertenties van (potentiële) illegale kredietaanbieders	het toezicht van de AFM op de Wet op het financieel toezicht
KSA	2020	Meta	Ontvangen meldingen van illegaal kansspelaanbod op Facebook en Instagram	Algemene toezichthoudende taak van de Ksa conform artikel 33b Wet op de kansspelen

In aanvulling op de *Trusted Flagger* status voor bestuursorganen, welke alleen geldt voor aanbieders van onlineplatforms (artikel 22 Verordening) en niet ten aanzien van alle tussenpersonen (zoals webhosts, caching providers, en internet access providers) dient, zoals hierboven toegelicht een echte bestuursrechtelijke bevoegdheid gecreëerd te worden voor bestuursorganen om bevelen te richten aan tussenpersonen om op te treden tegen illegale inhoud.

¹² Rb. Den Haag 14 juni 2023, ECLI:NL:RBDHA:2023:8497, r.o. 6.31 e.v.
Rb. Den Haag 25 januari 2023, ECLI:NL:RBDHA:2023:630, r.o. 4.20 e.v.
Rb. Den Haag 30 november 2022, ECLI:NL:RBDHA:2022:12897, r.o. 4.35 e.v.
Rb. Den Haag 17-03-2021, ECLI:NL:RBDHA:2021:2532, r.o. 4.19 - 4.22.

¹³ Antwoord op vragen van het lid Omtzigt over de mogelijkheid dat de Nederlandse overheid toegang heeft of had tot portals voor het aangeven van desinformatie bij sociale media (17 februari 2023, 2022Z26436, <https://www.tweedekamer.nl/kamerstukken/kamervragen/detail?id=2022Z26436&did=2023D06855>)

Dit wordt ondersteund door wat er op pagina 68 Ontwerp MvT staat:

“Opgemerkt zij wel dat het kabinet de status van “betrouwbare flagger” als iets beschouwt dat met name geschikt is voor private handhaving door private organisaties. Het kabinet is dan ook van oordeel dat het in beginsel onwenselijk is dat overheidsorganisaties en toezichthouders de status van betrouwbare flagger onder de verordening aanvragen. In plaats daarvan zouden zij gebruik moeten maken van hun wettelijke bevoegdheden om bevelen uit te vaardigen teneinde illegale inhoud onverwijld verwijderd te krijgen, of tot vrijwillige afspraken met online platforms of tussenhandeldiensten moeten komen of die in stand houden.”

Dan moeten die wettelijke bevoegdheden wel bestaan. Het enkel kunnen maken van vrijwillige afspraken kan niet als effectief worden beschouwd. Vooral niet als het gaat om tussenpersonen zoals Twitter (of ‘X’) waarvan de bestuurder al heeft aangegeven alleen nog inhoud te verwijderen indien er een wettelijke verplichting aangewezen kan worden.¹⁴

Twee van de in de tabel genoemde wetten (de Wet op het financieel toezicht en de Uitvoeringswet van Verordening (EU) 2019/1020 – Markttoezicht en conformiteit van producten) bevatten thans, anders dan de ook genoemde Wet op de Kansspelen, geen duidelijke wettelijke grondslag om bevelen tegen illegale inhoud uit te vaardigen aan online-tussenpersonen.

Als overige concrete voorbeelden van de op pagina 35 van de Ontwerp MvT genoemde industrieverenigingen zouden de (rechtsoptvolgers van) organisaties reeds genoemd in *Kamerstukken II* 2005-2006, 30392 nr. 3 (Implementatie IE-Handhavingsrichtlijn) uitdrukkelijk genoemd kunnen worden:

“Daarnaast zijn groepen belanghebbenden actief die wereldwijd de belangen van rechthebbenden organiseren en bewaken. Deze organisaties beschikken vaak over zeer hoogwaardige informatie. Zij opereren internationaal en voorzien wereldwijd opsporings- en handhavingdiensten van actuele informatie. Voorbeelden hiervan zijn

-de Stichting Namaakbestrijding/React,

-Stichting BREIN (Bescherming Rechten Entertainment-Industrie Nederland),

-Stichting Platform Multimediaproductanten

en internationale organisaties zoals de

-Business Software Alliance [BSA] en de

-International Federation of the Phonographic Industry (IFPI).”¹⁵

¹⁴ <https://twitter.com/elonmusk/status/1519036983137509376> : “By “free speech”, I simply mean that which matches the law. I am against censorship that goes far beyond the law. If people want less free speech, they will ask government to pass laws to that effect. Therefore, going beyond the law is contrary to the will of the people.”

¹⁵ Zie ook bijvoorbeeld al *Kamerstukken II* 1995-1996, 24509 nr. 5:

“Onder andere door de inzet van de Stichting Namaakbestrijding is sinds de inwerkingtreding van de [Wet Bestrijding Namaakproducten] het aantal inbeslagnemingen gevolgd door civielrechtelijke procedures, toegenomen.”

Aanbieders van zeer grote onlineplatforms en van zeer grote onlinezoekmachines moeten als risicobeperkingsmaatregel de samenwerking met betrouwbare flaggers aangaan of intensiveren (artikel 35 lid 1 sub g DSA).

6. De definitie van ‘handelaar’

Volgens de EU-richtlijn voor gegevensuitwisseling digitale platformen (DAC7) is sprake van een ‘reportable seller’, tenzij er minder dan 30 verkopen en minder dan 2000 Euro omzet is behaald gedurende een jaar. In preambule 72 (laatste volzin) van de DSA staat dat de DSA niet afdoet aan DAC7. Omgekeerd zou het zijn van ‘reportable seller’ onder DAC7 wél een duidelijke indicatie moeten vormen dat men dan ook een ‘handelaar’ in de zin van artikel 3 onder f DSA is.

7. Internationale bevoegdheid ACM en AP

Krachtens 56 lid 7 DSA zijn alle lidstaten bevoegd indien een aanbieder “*geen wettelijke vertegenwoordiger overeenkomstig artikel 13 aanduidt*”. Dit zal zeker in het begin eerder regel dan uitzondering zijn. Hoewel het in 5.3.1.1. staat, wordt op pagina 52 van de Ontwerp MvT onder 5.3.1.2. ‘Uitvoering in Nederland’ algemeen gesteld dat de ACM en AP *niet* bevoegd zijn ten aanzien van in een andere lidstaat gevestigde aanbieders.

8. Terminologie

Het begrip ‘**tussenhandeldienst**’, ook al wordt dit ook in de Nederlandse vertaling van de Verordening gebruikt, lijkt niet de meest passende vertaling van ‘intermediary services’, omdat het een vereiste van gebruik voor handelsdoeleinden (of voor aan handel gerelateerde inhoud) lijkt te impliceren dat niet bestaat (artikel 3 sub g DSA en dit volgt ook niet uit de drie soorten diensten (mere conduit, caching, hosting)). ‘Tussenhandel’ is een begrip dat in verband met bepaalde handelsactiviteiten (zoals doorverkoop) in relatie tot goederen of diensten gebruikt wordt, maar niet ten aanzien van andersoortige ‘informatie’ (een opmerking die ook over een alternatief als ‘intermediaire dienst’ gemaakt zou kunnen worden).

In andere Unierechtelijke uitspraken en wetgeving wordt eenvoudigweg de term ‘diensten door tussenpersonen’ gebruikt. ‘Intermediary service providers’ worden ‘dienstverleners die als tussenpersoon optreden’ genoemd.¹⁶

¹⁶ Zie bijvoorbeeld Richtlijn 2000/31/EG van het Europees Parlement en de Raad.